

Morgondrömmar : berättelse /

Helge,

59 C Br.

National Library
of Sweden

Roman
Fv.
(Por)
1896

MORGONDRÖMMAR

BERÄTTELSE

AF

HELGE

I mörkret äro alla Katter grå.

Med läsarens benägna tillåtelse förlägga vi platsen för efterföljande på verkligheten grundade lilla berättelse till en af södra Sveriges mest besökta badorter.

Bad- och brunnsorten Ronneby är, som vi alla veta, belägen i en af vårt lands mest förtjusande och romantiska trakter. Naturen har synbarligen varit vid briljant lynne vid dess skapande, ty Ronneby är på alla sidor omgivet af den mest tjusande natur, på sina ställen vildt romantisk och på andra tjusande idyllisk. Här några tvärbranta, men dock grönklädda berg, der ett brusande, vildt vattenfall; här en välbyggd bondgård, omgifven af vackra, väl odlade åkerfält, der ett ståtligt herresäte, inbäddadt i en rik grönska; här en allvarlig, nordisk barrskog och der en vacker bokskog. I den förra låter trasten sina halvt melankoliska,

klara toner ljuda, i den senare hör man näktergalens vackra sång. Kärlek sjunga foglarne, kärlek susar det i skogen, kärlek doftar blomman och till kärlek inbjuder och frestar det nyslagna höet. Det går en suck genom hela naturen, och denna suck hviskar: kärlek, kärlek, kärlek!

Det är en farlig, förförisk trakt, och otaliga äro de äfventyr, som der tilldragit sig. Det är ett af dessa vi skola söka att skildra, men bedja dervid kärlekens gud styra vår penna, så att vi kunna måla händelsen rätt, utan att taflan blir smutsig eller uttryckslös. Mätte vi kunna få doppa vår penna i Auroras bläckhorn och för personer och tilldragelser få låna en Krakas paryr eller ock »kejsarens nya kläder», så att händelserna klart kunna uppfattas, utan att figurerna sjunka ned till satyrer! Mätte dagrarne och skuggorna bli jemt fördelade!

Uppgiften är ej lätt, och därför bedja vi redan på förhand den benägne läsaren om välvilligt öfverseende.

Det var en klar, vacker julidag år 18.. Solen sände heta strålar ut öfver nejden, hettan var rent af tropisk. Luften var tung och kvalmig, och ej minsta vindfläkt svalkade de arbetare, som flitigt arbetade på ett gärde strax

intill Ronneby. Man var midt inne i höbergningen och alla hade brådtom. En van iakttagare kunde ej värna sig för en känsla af, att ett oväder förestod, ehuru ej en molnfläck ännu antydde det. Men luften behöfde renas.

Sagda gärde begränsades på ena sidan af en lummig bokpark, der det var temligen skuggigt.

Der inne i skuggan hade ett elegant fruntimmer sökt skydd mot de brännande solstrålarne.

Det var en liten, sylfidisk qvinna, som nästan liknade en älfva. En bredskyggig hatt låg vårdslöst kastad i gräset och tillät en åskådare se ett förtjusande hufvud och ansigte. Nattsvarta lockar svajade yfvigt omkring de runda, ungdomliga kinderna och den hvita, särdeles vackra halsen. Pannan var slät och hvit och kinderna blomstrade af hälsa, men de svarta lifliga ögonen och den svällande munnen förådde ett eldigt, för att ej säga hetsigt temperament, som ej så litet påminde om söderns qvinnor. Växten var fin och smärt, men hade denna ungdomens förföriska fyllighet, som är så farlig att se. Och nedantör den lätta, men moderna och eleganta klädningen syntes ett par otroligt små, välformade fötter, iklädda ett par små koketta, lackerade skor. Den vårdslösa ställningen tillät ett par höga vrister, som hängde väl tillsamman med ett fint, förtjusande smal-

ben, helt vårdslöst dolda at en fin, genombruten strumpa, att framskymta med en lockande otydlighet. Hela företeelsen var i sanning bedårande.

På den lilla damens venstra hand lyste två guldringar. Hon var alltså gift. Det är så godt att presentera henne genast.

Hon var den för sin skönhet och liflighet omtalade doktorinnan Alice K. Hon var känd för sitt koketteri, och att angifva talet å alla de manliga hjernor hon förvridit skulle blifva litet vanskligt; men om hon kunde förvrida manliga hjernor och sätta manliga hjertan i lågor, så påstod det tusentungade ryktet, att hon äfven kunde konsten att läka dem. Hon hade intet stenhjerta, och man påstod, att det hade sina talande skäl att hennes man alltid begagnade hög hatt. Men oftast ljuger eller öfverdrifver ryktet.

Hela hennes uppmärksamhet syntes vara riktad på den lifliga taflan der ute på gårdet. Hennes blickar voro med synbart nöje riktade på en lång, ståtlig, men smärt bonddräng, som gick i teten för karlarna. Han var tydligen en mycket kraftfull man, då hans lieskär voro både längre och bredare än de öfriges. Den starka hettan hade förmått honom, att ej blott afkasta rock och väst, utan han hade kaflat upp både byxorna och skjortärmarne, så att de muskulösa armarne och benen voro fullt synliga. De kraft-

fulla axlarne, det breda, höga bröstet och den smärta midjan förrådde, att han var växt som en Apollo eller Endymion.

Hennes blickar voro oafbrutet fästade vid honom, och ett par små rosor på kinden och elden i ögat förrådde, att hennes inre måtte varit fullt af underliga känslor.

Hennes uppmärksamhet var så oafbrutet riktad på den ståtliga mannen der ute på gårdet, att hon ej alls märkte, att ett hotande svart moln hastigt höjde sig öfver horisonten och med förfärande fart nalkades, förr än några tunga regndroppar prasslade i löfhvalvet öfver henne. Men då tog en annan sida af qvinnolynnet ut sin rätt: hon blef rädd att få sin eleganta paryr förstörd. Hennes små förtjusande fötter kommo i stark fart. Hon flydde mot en mindre ladugårdsbyggnad några steg derifrån, der hon hoppades finna skydd mot ovädret. Hon hade ej heller förr kommit in i en liten tom ladugård, innan ovädret brast löst med oerhörd våldsamhet.

Den starka värmen hade dock angripit äfven henne, så att hon kände sig ganska trött och därför såg sig om efter något att sitta på. Borta i ett hörn såg hon en halföppen dörr, som tydligen ledde in till en lada, och der bredvid stod en liten bänk, på hvilken hon sjönk ned. Men hon hade ej suttit der en minut,

innan den unge, ståtliga bonddrängen, som hon nyss beundrat, störtade in i ladugården.

Som hon varit inne ett par minuter kunde hon, trots den starka skymning, som rådde derinne, se honom ganska tydligt, då deremot han ej kunde se henne. Hon såg, att han var en verkligt väcker karl, med ett hurtigt, nästan djerft utseende, som mycket behagade henne. Detta oaktadt blef hon en smula rädd och smög sig in i ladan.

— Karna, är du här? frågade han halfhögt.

Intet svar.

— Karna, hvar är du? Se så, lek nu ej kurragömma med mig, jag vet att du är här. Jag såg en flik af kjolen då du smet in genom dörren.

Intet svar.

— Hon har väl gått in i ladan. Så mycket bättre. Sämre än nybergadt hö kan man få ligga på.

Dermed gick han fram till dörren och in i ladan. Det var bestämdt ej första gången han gick den vägen.

Men hvad skulle nu Alice taga sig till? Skulle hon gifva sig tillkänna, då han kanske skulle skämmas. Men tänk om han ej brydde sig derom, utan...

Hvad skulle hon då göra? Skulle hon skrika på hjälp tills folk kom? Men då kunde ju denne vackre, ståtliga karl bli olycklig för

hela sitt lif, och det hade hon ej hjerta till. Hon började fundera på om det ej kunde bli roligt nog och att det väl ej vore så farligt om hon syndade litet på Karnas vägnar. Men för att ej få samvetsqual, beslöt hon att göra allt hvad hon kunde för att smita sig undan.

Der inne i ladan var nästan kolmörkt, så att han ej alls kunde se henne. Hon smög sig allt längre upp i höet. Men trots att hon var så fin och lätt knastrade dock höet under henne och drängen lyssnade.

— Hvad är detta för konst, Karna? utbrast han något häftigt. Det är väl ej första gången!

Och med två steg var han bredvid henne, som stod der halft darrande, halft full i skratt. Hon begrep nog att här var fråga om kurtis på landtlig fason, hvaråt hon ofta skrattat, då hon under sina promenader utåt landet blifvit vittne dertill. Ja, kanske blef det fråga om något mer. Men nog skulle det väl först bli fråga om kurtis, och då hade hon ju en smula betänketid.

Men någon betänketid ingick ej i mannens planer.

Hon kände sig ett, två, tre omslingrad af ett par starka armar och utan betänkande omkullkastad i det mjuka, doftande höet. Hon fick ej betänketid att göra motstånd, och insåg, att sådant skulle vara alldeles gagnlöst vis à vis

en sådan björn, och ovisst är om hon ens ville motstå. Alltnog, hon fann sig i sitt öde med berömvärdt tålamod.

Qvinnan finner ett ljust behag i att uppoffra sig och lida, synnerligast då det sker så der alldeles utan minsta sjelfförvällande. Här var det ju odisputabelt ödet, som fick bära ansvaret. Hvad skulle hon väl göra, hon, en svag, bräcklig qvinna! Ja, hon fann sig alltid undergifvet i sitt öde, men sanningen att säga frampressades många djupa suckar ur hennes bröst, som häfde sig våldsamt.

Men mannen märkte visst, att han var på för honom obekanta vägar, ty han började efteråt att trefva med händerna och fick dervid fatt i ett broderadt linne och spetsgarnerade inexpressibler. Sådant hade ej Karna, det var han då säker på. De flämtande andedragen och vissa andra obetvingliga rörelser gjorde äfven sitt till. Så der bar då aldrig Karna sig åt.

Han fick slutligen tag i en af de små fötterna.

— Men det är ju ej Karna! utbrast han förvånad. Men hvem är det då?

Ej heller nu fick han något svar.

Men han syntes vara en resolverad man, ty han reste sig upp och tog hela den lilla varelsen på sina armar och bar henne ut till den yttre dörren. När han fick se, att han bar en fin, elegant dam på sina armar, blef han så för-

vånad att han höll på att släppa Alice pladask i golvet, men lyckligtvis kom hon ned på fötterna.

Han blef ytterst förlägen och strök med tafatt uppsyn luggen ur pannan och tog af sig mössan. Han tordes ej se henne i ansigtet. Men slutligen vågade han kasta en snabb blick derpå. Hon såg ej alls ond ut, utan smålog blott, och detta småleende var så förtjusande, att han ej mer kunde slita sig derifrån. Slutligen tog han mod till sig och frågade:

— Hvem är hon?

— Jag heter Alice, ljöd svaret.

— Och jag som trodde att det var Karna!

— Nå, är du ledsen då att det inte är Karna?

frågade hon skrattande.

— Ledsen, jag? Åh, herre gud, nej då!

Men Alice är väl ledsen på mig?

— Hvarför skulle jag vara ledsen på dig?

Du kunde väl ej rå för att jag ej var Karna. Du har ju ej med vett och vilja gjort mig något ondt. Jag är ej alls ledsen på dig.

— Jag trodde att det var Karna, ty i mörkret äro alla katter grå, annars hade jag väl ej vågat...

— Men nu blir väl Karna ond på både dig och mig. Hvem är Karna?

— Kors, våran karltokiga lagårdspiga, vet jag!

— Jaså, är hon karltokig? Är hon din fästmö?

— Min fästmö! Nej då, inte mer min än alla de andras.

— Jaså, ni äro många som . . .!

— Ja då! Det är många, det.

— Nå, men då är du väl ändå inte ledsen öfver bytet?

— Bevars, byte med den koa! Alice är ju som en liten god engel och lika fin och vacker som sjelivaste den unga grefvinnan deruppe på herrgården.

— Hvad heter du då?

— Kors, jag är länge Helge, vet jag!

— Tjenar du här fram i gården?

— Ja, jag är fördräng hos Anders Pettersson der framme.

— Jag kan förstå det. Jag såg dig nyss der nere på ängen. Var Karna med der?

— Nej, det var hon inte. Hon skulle mjölka middag nu, och jag, jag trodde när jag såg en flik af Alices kjortel, att det var Karna, som sökte skydd för regnet. Jag var nyss arg på regnet, men nu skulle jag önska, att det ville stå som spön i backen hela dagen.

— Äh kors, midt i höbergningen. Hvarför önskar du det?

Nu drog en skarp rodnad öfver Helges vackra ansigte, men han blef skyldig svaret.

— Regnar det ännu der ute, Helge?

— Ja, rent törfärligt.

— Hör, Helge! Tycker du ej att nybergadt hö luktar bra godt!

— Jo, det är ju klart.

— Tror du att regnet slutar snart?

— Åh, inte på en timme än.

— Vet du, Helge, jag känner mig trött. Jag tror jag går och hvilar mig en stund der inne. Det ej blott luktar godt, utan man ligger godt i nyslaget hö. Tycker du ej det också?

— Jag har aldrig tyckt det så som i dag, svarade han med nedslagna ögon.

— Man säger dock att det skall finnas ormar i nyslaget hö. Jag tyckte jag nyss kände en, som stack mig derinne. Kanske han ännu är nog kry och rask och kunde komma åter.

— F-n tro'et! svarade han skrattande.

— Då får du försvara mig, Helge.

Utan att säga ett ord tog han henne på armarne och bar henne åter in i ladan.

Om ormen åter kom vet man ej, men nog måste Alice ha varit angripen af någon stor orm, ty hon suckade djupt flere gånger, och hvad nu Helge beträffar, så måtte han ha varit invecklad i någon skarp strid, ty han flåsade häftigt. Och bataljen afgjordes visst ej med en strid, utan i två. Och att striden varit häftig och att Helge kämpat som en tapper stridsman kan man sluta deraf, att när han åter kom ut i solljuset glödde hans kinder

Och Alice måste ifrigt ha deltagit i striden, ty när hon kom ut, såg hon helt medtagen ut. Men hon måtte hafva besegrat och förödmjukat ormen, som stack henne, ty hon såg ej alls missnöjd, utan tvärtom belåten ut.

Ännu regnade det dugtigt, men man kunde se, att det snart skulle sluta.

— Kommer du aldrig in till Ronneby?

— Jo, jag är inne hvar vecka.

— Hvad gör du der? Har du något att sälja?

— Ja då! Ägg, smör, ost och andra saker?

— När kommer du in härnäst?

— Ej förr än på nästa fredag. Jag skulle ha varit inne i dag, men höbrådskan hindrade mig.

— Ej förr än i dag åtta dagar till. Det var långt, det! Kan du ej komma in i morgon qväll?

— Jo, nog kan jag det, alltid! Men ej förr än efter klockan åtta.

— Nå, så kom då! Jag skall möta dig utanför köpingen. Kommer du?

— Ja, så vidt jag lefver och ej dött af lycka och glädje, svarade han med af rörelse darrande röst.

Den enkla komplimangen, som kom fram så enkelt och trovärdigt, rörde Alice mer än den finaste fras skulle gjort från någon annan. Hon slog sina armar om hans hals och kysste

honom. Liksom gripen af svindel slet han sig ur hennes armar.

— I morgon kommer jag, sade han och rusade bort som en galning.

Alice såg småleende efter Helge.

Hennes ögon glänste, hon tyckte synbarligen mycket om honom.

Blott några ord torde behövas till förklaring. Alices man var en gammal, mycket lärd man, som tänkte mer på sina vetenskapliga saker än på sin unga, vackra eldiga hustru, som han nog försummade ej så litet. Om man då dertill lägger att han rätt ofta gjorde vidsträckta utländska resor, under hvilka hon fick vara ensam, så kan man ej med skäl klandra, att hon möjligen på annat håll sökte ersättning för hvad hon bordt kunna påräkna i hemmet.

Mannen, som var rik, var ytterst liberal mot henne i allt, som rörde pengar, och lade föga band på henne i andra afseenden. Derat hennes belåtenhet med äfventyret med Helge. Hon hade der fått en älskare, som sannolikt aldrig skulle bli pretentiös och besvärlig.

Hon var alldeles förtjust i honom och längtade rent af efter morgondagen. Hennes man var åter ute på en af sina vetenskapliga forskningsresor, och hade redan varit borta i flera månader och väntades ej åter förr än på hösten. Hon hade då slagit sig ned i det vackra Ronneby och lefde der så att säga på ungarlsfot,

d. v. s. hon åt oftast ute, åtminstone middag. Hon hade i Ronneby skaffat sig en beskedlig flicka, som hvarje dag gick till henne för att passa upp och hjälpa henne. Hon var alltså fullkomligt ogenerad vis à vis sin egen person.

Hon återtog nu vägen till Ronneby och resten af dagen förflöt långsamt och tungt. Men hon tog sig ett uppfriskande bad och fördref tiden så godt hon kunde. Hon sof dock ej rätt godt under natten. Hon plågades af oroliga drömmar. Hon drömde om ormar, som ville åt henne, och hon såg huru Helge klappade en mullig bondtös bakom en hösåta och kände sig förargad deröfver. Hon drömde att hennes man helt oförmodadt kom hem, hvilket äfven förargade henne. Han kunde gerna ha dröjt borta ett par veckor till, tyckte hon. Slutligen vaknade hon, rätt missmodig. Hon började att i tankarne genomgå hvad som händt henne föregående dag och kunde dervid ej afhålla sig från att skratta och det så högt, att den lilla tjänstflickan kom in och frågade om frun befalde något. Men alla dessa tankar och lifliga minnen satte åter hennes blod i svallning och hon började rent af längta efter qvällen.

Emellertid började hon göra sina förberedelser för qvällen. Hon tog sin lilla hjälpreda med sig ut och gjorde några inköp, ty hon ämnade bjuda Helge på supé.

Vid 7-tiden på aftonen gick hon ut för att enligt löfte möta Helge. Hon gick ett godt stycke utom tullen, men slutligen vek hon af vägen och slog sig ned i gröngräset bakom en af de i Skåne så vanliga hagtornshäckarne, derifrån hon dock genom en liten öppning hade utsigt fram åt vägen. Hon hade dock ej suttit der länge förr än hon fick se Helge nalkas med stora steg. Han var nu mycket pryddigt klädd i nationaldrägt, hvilket ännu brukas i vissa trakter af Skåne och Blekinge vid högtidliga tillfällen. Han tog sig särdeles väl och ståtligt ut, och Alice såg med verklig förtjusning på den reslige, vackre unge mannen. Han såg ej henne, men när han kom midt för ropade hon:

— Helge, här är jag!

Han spratt till och vek genast af vägen. Men han gaf sig ej tid att leta efter någon öppning i häcken, utan gjorde ett lika viggt som väldigt hopp öfver häcken och stod snart framför henne.

— Goddag, Helge! Det var snällt att du kom, sade hon hjertligt.

— Åh, herre gud, skulle jag ej komma då jag hoppades att Alice skulle möta mig. Hur står det till? frågade han och sträckte fram sin stora, starka hand. Alices lilla fina alldeles försvann deri.

— Herre gud, en sådan liten mjuk hand! Den duger ej att arbeta med. Att Alice törs

lägga den i min stora, hårda näfve, tillade han trohjärtadt.

— Ab, inte är jag rädd för dig. Du är en alldeles för uppriktig och hederlig man att vara rädd för, om du också var litet häftig att börja med i går.

— Jag trodde det var Karna, och med henne behöfver man minsann ej knussla.

— Nå ja, minsann om du knusslade heller, och det behöfver du väl ej gjort med mig.

— Kors, ett sådant litet fint kryp törs man ju knappt ta i; man måste handtera henne varligt som ett ägg.

— Vackra ägg! Hade det varit så, så hade det nog blifvit äggröra.

— Nå ja, man skall väl göra rätt för sig!

— Jag klagar ej heller på dig, Helge. Nå, har du träffat Karna sedan och försonat dig med henne?

— Försonat mig med henne! Nej, det har jag ej, ty jag har ej försyndat mig mot henne. Jag är ej skyldig henne hvarken trohet eller annat. Dessutom vet hon ju intet. För öfrigt gaf jag henne min granna långsehal, som hon flera gånger bedt mig om. Hon blef så förtjust att hon ville att jag på eviga fläcken skulle gå med henne till ladan, men jag hade inte tid.

— Seså, Helge, sade Alice med en liten rodnad på kinderna, bekänn nu att du gick med henne till ladan och ... och ... luktade på höet.

— Nej, min lif och själ gjorde jag ej. Tror Alice jag dricker bondvatten då jag hoppas att få dricka det finaste vin? Jag är väl ingen riktig åsna heller.

— Nå, jag får väl tro dig då, ehuru karlar i allmänhet just ej äro särdeles trovärdiga i detta fall. Men det är en annan sak jag ville fråga dig om, Helge.

— Fråga bara! Jag ska inte ljuga.

— Hvem eller hvad tror du att jag egentligen är?

— Alice är en liten guds ängel, det ser och vet jag. För öfrigt har jag ej tänkt derpå. Jag vet endast, att jag i hela mitt lif aldrig känt mig så lycklig och haft så roligt. Men vill Alice tala om något för mig så var säker på att jag skall ej springa omkring dermed.

Han såg dervid så trohjärtadt och ärligt på henne, att hon fullkomligt trodde honom. Hon yttrade dock ej ett ord till honom, utan sträckte blott ut sin venstra hand och visade honom de två släta ringarne.

— Hva . . . är Alice — gift? stammade han och blef litet blek om kinden. Då måtte hon ha en stackare till karl.

Alice berättade nu öppet för honom hvad som rörde henne, hvilket läsaren redan förut känner. När hon slutat, sade Helge enkelt:

— Stackars Alice! Hon hade förtjent ett bättre öde.

— Men nu är du väl ond på mig och bryr dig ej mer om mig? frågade hon med en liten darrning på rösten, ty hon började att rent af älska Helge. Hans enkla och rättframma sätt och trovärdiga utseende, paradt med ett i allo förmånligt yttre, hade gjort ett verkligt förmånligt intryck på henne. Hon kände, att hon kunde tro på honom, och hon började anse honom som typen för en verklig man.

Helge svarade ej genast, utan såg blott förvånad på henne.

— Jag tyckte att jag nyss sade, att jag aldrig känt mig så lycklig och det gör jag än. Att Alice är gift angår mig icke. Det må bli en sak med hennes eget samvete. Och inte ville jag vara i hennes stackare till karls ställe, ty den, som har en hustru, skall också sköta om henne. Med något sådant på mitt samvete skulle jag ej ha en minuts ro. Och dum måtte han vara, och därför kan han minsann ha det som han har.

Helge talade på slutet nästan häftigt.

— Bevars, du blir ju riktigt het!

— Kan man bli annat vid tanken på ett sådant nöt!

— Åh, jag tycker att du just ej har skäl att beklaga dig öfver hans dumbhet, sade Alice skrattande.

Helge blef förlägen.

— För öfrigt har du nog delvis rätt, Helge, men har du nu alldeles glömt Karna?

— Karna! Jag ger f-n hela Karna. För mig finnes hädanefter hvarken Karnor eller någon annan qvinna i världen än Alice, sade han. Och Alice kände att en tår föll från hans öga på hennes hand, som han ännu höll kvar i sin. Hon fattade hans ena, stora hand emellan sina och sade:

— I hela vida världen finnes ingen, som jag håller så mycket af som dig, Helge. Jag skulle känna mig lycklig om jag vore din hustru!

Han, den store, starke mannen, började nästan att darra af rörelse.

— Hvad . . . hustru åt mig . . . länge Helge . . . bonddrängen . . .

— Som dock har det ömmaste, redligaste hjerta. Jag skulle önska att jag vore din hustru!

Det uppstod nu en liten tystnad. Båda voro för mycket rörda att kunna yttra ett ord. Slutligen sade Alice med återvunnet herravälde öfver sig sjelf och med en nästan munter ton:

— Men här sitta vi och nästan gråta, Helge. Gråta kan man nog få orsak till här i världen, och vi ha väl ej nu åtminstone skäl dertill. Hvad som är skedt, är skedt, och kan ej tagas tillbaka. Låt oss njuta af den flyende minuten, ingen vet hvad den nästa medför. Nu gå vi hem till mig.

Helge sprang upp och drog sig ett par tag öfver ögonen.

Alice fortsatte:

— Som det nu är kunna vi ej följas åt. Följ mig alltså på afstånd och se efter i hvilket hus jag går in. Gå precis klockan elfva in genom samma dörr och gå en trappa upp och stanna vid dörren bredvid trappan. Jag sjelf öppnar åt dig.

Helge följde noga instruktionen och träffade mycket riktigt Alice, som omfamnade och välkomnade honom. Hon förde in honom i ett inrum och bad honom vänta der. Det dröjde ej många minuter innan hon kom åter. Hon var nu klädd i en lång morgonrock af fint, mjukt ylle, som kring hals och armar var kantad med hvitt svandun. Den sammanhölls omkring den smidiga midjan af ett smakfullt broderadt bälte. Men den var så kort, att den tillät de små fötterna och en del af den genombrutna strumpan att synas, och ofvantill var den ej så noga sammanfästad, att ej den vackra halsen syntes och fram i barmen den öfre delen af ett rikt spetsgarneradt linne. Kostymen var retande och verkade nästan förlamande på naturbarnet Helge. Han blef så blyg och tafatt att Alice måste skratta.

Hon kastade till honom en elegant, grå nattrock med blekgröna uppslag. Helge lydde stillatigande, och såg äfven i denna dragt ståtlig, men betydligt finare ut.

Hon fattade honom under armen och drog honom med sig in i ett annat rum, der en präktig supé väntade dem. Helge var att börja med fortfarande blyg och visste knappt om han vågade äta af den fina, för honom obekanta maten. Men han hemtade sig snart och lät sig väl smaka, och några glas eldigt bourgogne försatte honom snart i den rätta sinnesstämningen.

Vi lemna nu våra två älskande och låta slöjan bli så tät, att endast läsarens egen inbillning kan kasta en blick der bakom. Vi äro öfvertygade om att taflan ej skall förlora derpå.

Endast det kunna vi säga, att trots att Alice nu ej låg i doftande hö, så behöfde hon ej *drömma* om någon orm den natten. — — — —

Som läsaren påminner sig hade Alice yttrat att hon önskade att hon vore Helges hustru. Och hon blef det verkligen.

Omkring ett år derefter dog Alices man af en förkylning, som han ådragit sig vid en alpbestigning i Schweiz. Hon fick ärfva en rätt betydlig förmögenhet efter honom.

När mannen kom hem förvisades Helge helt obarmhertigt, men Alice kostade på honom en kurs vid Alnarps landbruksinstitut och lät honom äfven erhålla en rätt god boklig undervisning. Och han var den flitigaste och mest intresserade lärjunge man kunde önska. Han ville visa att hon ej kastat sin ynnest och sin godhet på en

otacksam slyngel. Och när sorgeåret var slut hade han ätven fullbordat sin kurs.

Knappt någon skulle i den ståtliga, fine och elegante herremannen kunnat igenkänna den forne bonddrängen. Endast ögonen bibehöllo sitt ärliga och trofasta uttryck och den der minnen af allvarlig värdighet, som han fått, missklädde honom ej, utan gjorde honom snarare ännu ståtligare, ty den utvisade ej denna hos uppkomlingar vanliga pösighet, utan blott ett klart själfmedvetande om hans åsigtens renhet och ett visst förfroende till egen kraft.

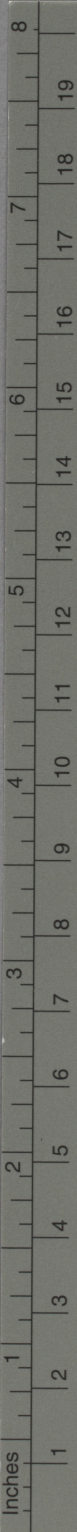
Under dessa två pröfvoår träffades de ej mer än högst två gånger, men då var Alice sträng emot honom. Han var då oafvisligen dömd att »hålla händerna på fotsacken».

Men när Alice åter var lös och fri gifte hon sig utan en minuts fundering med sin hyggliche, ståtliche Helge. Och hon hade aldrig skäl att ångra sig.

När vi trettio år derefter åter uppsöka dem, finna vi Helge som en mäktig rik godsegare och Alice som en liten, något fetlagd, treflig gumma, med hvilken åren farit varliga fram, ty hon var ännu vacker och såg god, snäll och lycklig ut. Vi finna dem omgifna af fem söner och döttrar, hvilka alla med kärlekstull vördnad sågo upp till sin far och buro lilla mamma på händerna.

Kanske böra vi bekänna, att patron och fru Helge hela sitt lif igenom bibehöllo sin smak för doften af nybergadt hö, och att de hvarje år under höbergningen firade små minnesfester i ladan, der de letade efter en orm, som de alltid lyckades finna, samt att fru Alice alltid lyckades att stuka honom — för tillfället.

Slut.

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

